

Komentar Evandjelja: daj mi piti

Comentario del 3.º domingo de Cuaresma (Ciclo A). “Dame de beber”. Dios tiene sed de nosotros. Nosotros tenemos sed de Dios. En la oración saciamos nuestro deseo de amor de Dios.

Evandjelje (Jn 4,5-42)

Dode dakle u samarijski grad koji se zove Sihar, blizu imanja što ga Jakov dade svojemu sinu Josipu. Ondje bijaše zdenac Jakovljev. Isus je umoran od puta sjedio na zdencu. Bila je otprilike šesta ura.

Dode neka žena Samarijanka zahvatiti vode. Kaže joj Isus: “Daj mi piti!” Njegovi učenici bijahu otišli u grad kupiti hrane. Kaže mu na to Samarijanka: “Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?”

Jer Židovi se ne druže sa Samarijancima. Isus joj odgovori: “Kad bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: ‘Daj mi piti’, ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode žive.” Odvrati mu žena: “Gospodine, ta nemaš ni čime bi zahvatio, a zdenac je dubok. Otkuda ti dakle voda živa? Zar si ti možda veći od oca našeg Jakova koji nam dade ovaj zdenac i sam je iz njega pio, a i sinovi njegovi i stada njegova?”

Odgovori joj Isus: “Tko god pije ove vode, opet će ožednjeti. A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni.” Kaže mu

žena: “Gospodine, daj mi te vode da ne žedam i da ne moram dolaziti ovamo zahvaćati.” Nato joj on reče: “Idi i zovi svoga muža pa se vrati ovamo.” Odgovori mu žena: “Nemam muža.” Kaže joj Isus: “Dobro si rekla: ‘Nemam muža!’ Pet si doista muževa imala, a ni ovaj koga sada imaš nije ti muž. To si po istini rekla.” Kaže mu žena: “Gospodine, vidim da si prorok. Naši su se očevi klanjali na ovome brdu, a vi kažete da je u Jeruzalemu mjesto gdje se treba klanjati.” A Isus joj reče: “Vjeruj mi, ženo, dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu. Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova. Ali dolazi čas – sada je! – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac. Bog je duh i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju.” Kaže mu žena: “Znam da

ima doći Mesija zvani Krist –
Pomazanik.

Kad on dođe, objavit će nam sve.”
Kaže joj Isus: “Ja sam, ja koji s tobom
govorim!” Uto dođu njegovi učenici
pa se začude što razgovara sa ženom.
Nitko ga ipak ne zapita: “Što tražiš?”
ili: “Što razgovaraš s njom?” Žena
ostavi svoj krčag pa ode u grad i reče
ljudima: “Dođite da vidite čovjeka
koji mi je kazao sve što sam počinila.
Da to nije Krist?” Oni iziđu iz grada te
se upute k njemu. Učenici ga dotle
nudili: “Učitelju, jedi!” A on im reče:
“Hraniti mi se valja jelom koje vi ne
poznajete.”

Učenici se nato zapitkivahu: “Da mu
nije tko donio jesti?” Kaže im Isus:
“Jelo je moje vršiti volju onoga koji
me posla i dovršiti djelo njegovo. Ne
govorite li vi: ‘Još četiri mjeseca i evo
žetve?’

Gle, kažem vam, podignite oči svoje i
pogledajte polja: već se bjelasaju za

žetvu. Žetelac već prima plaću, sabire plod za vječni život da se sijač i žetelac zajedno raduju. Tu se obistinjuje izreka: 'Jedan sije, drugi žanje.' Ja vas poslao žeti ono oko čega se niste trudili; drugi su se trudili, a vi ste ušli u trud njihov." Mnogi Samarijanci iz onoga grada povjerovali su u njega zbog riječi žene koja je svjedočila: "Kazao mi je sve što sam počinila." Kad su dakle Samarijanci došli k njemu, moljahu ga da ostane u njih. I ostade ondje dva dana. Tada ih je još mnogo više povjerovalo zbog njegove riječi pa govorahu ženi: "Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta."

Komentar

Na svom putovanju u Galileju, Isus se zaustavio u podnožju gore Ebal, blizu Sihara, gdje se nalazio poznati bunar patrijarha Jakova, izvor ponosa Samarijanaca. Ova regija bila je dio Sjevernog kraljevstva Izraela. Nakon što je pala u ruke Asiraca (722. pr. Kr.), stanovništvo se na kraju pomiješalo s poganima koji su tamo dovedeni. Kasnije je židovski kralj Ivan Hirkan uništio samarijanski hram podignut na gori Gerizim. Stoga je, unatoč njihovoj zajedničkoj prošlosti, neprijateljstvo između Židova i Samarijanaca bilo stoljećima staro (usp. 2 Kraljevima 17,34-40).

Ali Isus ne oklijeva zaustaviti se u Sihar. Umoran od putovanja i u vrijeme ručka, Učitelj šalje svoje učenike po hranu i sjeda kraj bunara da čeka. Tada dolazi Samaritanka sa svojim vrčem za vodu, i započinje dijalog i susret između dvije čežnje, simbolizirane vodom, koje će se ispuniti: božanske čežnje za

spasenjem čovječanstva i žedi za Bogom u njima.

„Skupite oči svoje duše i polako proživite prizor“, predložio je sveti Josemaría: „(...) Dirljivo je promatrati Učitelja iscrpljenog. Štoviše, gladan je: učenici su otišli u susjedno selo tražiti nešto za jelo. I žedan je. Ali više od umora tijela, izjeda ga žeđ za dušama. Zbog toga, kada stigne Samaritanka, ta grešna žena, Kristovo svećeničko srce marljivo se okreće kako bi pronašlo izgubljenu ovцу: zaboravljajući svoj umor, glad i žeđ“[1].

„Daj mi piti“: drevnu židovsku sumnju u Samaritance, koja ih je sprječavala da s njima čak i razgovaraju ili koriste njihov pribor, [2] Isus prekida kada skromno zatraži pomoć od iznenađene Samaritanke koja dolazi sa svojim vrčem za vodu. Ali u stvarnosti, ona je ta koja bi trebala srušiti stoljetne

predrasude kako bi tražila ono što Isus daje: vodu bolju od one iz Jakovljevog poznatog bunara, iako je bila vrlo obilna, budući da je služila njegovoj djeci, pa čak i njegovoj stoci. Žena razumije Isusovu implikaciju: da je On veći od Jakova i njegovog bunara, a voda koju nudi je divna. Samaritanka je tada očarana idejom koju stvara o toj vodi i počinje je tražiti, kako više nikada ne bi bila žedna.

U Starom zavjetu „živa voda“ simbolizira Božje djelovanje (usp. Jer 2,13; Zah 14,8; Ez 47,9). I doista, Isus je „Božji dar“ kojeg žena nije svjesna, a živa voda koja će u njoj postati „izvor vode koja struji u život vječni“ jest duhovna milost. Stoga Isus priprema ženu da je primi tako što joj daje da prepozna svoje grešno stanje, budući da je imala pet različitih muževa. Samaritanka se tada zainteresira za svoj odnos s Bogom i gdje ga obožavati; i nakon

Učiteljeve upute osjeća pravu žeđ svoje duše; spominje Mesiju, otkriva da je pred njom i ide ga naviještati svojoj obitelji.

Ovaj poznati odlomak iz Ivanovog evanđelja pripovijeda dragocjeno putovanje obraćenja koje je započeo Isus. U određenom smislu, ima univerzalni karakter i svi se možemo vidjeti u njemu. Papa Franjo komentira da je „Isus trebao susresti Samaritanku kako bi joj otvorio svoje srce: traži od nje piće kako bi istaknuo žeđ u njoj. Žena je duboko dirnuta tim susretom: upućuje Isusu ona duboka pitanja koja svi imamo u sebi, ali koja često ignoriramo. I mi imamo mnogo pitanja za postaviti, ali ne nalazimo hrabrosti da ih uputimo Isusu! Korizma, draga braćo i sestre, prikladno je vrijeme da se zagledamo u sebe, da iznesemo svoje najautentičnije duhovne potrebe i da u molitvi zatražimo Gospodinovu pomoć. Primjer Samaritanke poziva

nas da se izrazimo na ovaj način:
'Isuse, daj mi vode da utažim svoju
žed za vječnošću'“[3].

[1] Sv. Josemarija, Prijatelji Božji, br.
176.

[2] Usp. sv. Augustin, Traktat o Ivanu,
13.

[3] Papa Franjo, Angelus, 23. ožujka
2014.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/komentar-evandjelja-dajte-
mi-piti/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/komentar-evandjelja-dajte-mi-piti/) (4.03.2026.)